

Μπριγκ. γλυκοκάλαμο Ίων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Σητ.) Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) Μακεδ.(Καταφύγ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Σύμ. — Π. Γενναδ., Λεξικ. φυτολογ., 225 — Λεξ. Βλαστ. 459.463 Πρω. Δημητρ. γλυκοκάλαμος ό, Ίος.

Τό Έλληνιστ. οὖσ. γ λ υ κ ο κ ά λ α μ ο ν. 'Ο τύπ. και παρά Δουκ. και Σομ.

A) Κυριολ. **1)** Τό φυτόν Σακχαροκάλαμον τό φαρμακευτικόν (Saccharum officinarum) τής οίκογ. τών 'Αγρωστιδών (Gramineae) Κύπρ. Κῶς (Πυλ.) Μακεδ.(Καταφύγ.) Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Χίος (Χαλκ. κ.ά.) — Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 183 και 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ. 2 (1905/6), 52 Π. Γενναδ., Λεξικ. φυτολογ., 225 — Λεξ. Βλίγ. Βυζ. Βλαστ. 459 Πρω. Δημητρ.: 'Άσμ.

Γλυκύ μου γλυκοκάλαμο, 'πό τής Σουριᾶς τὰ μέρη,
πού κόβγουν οί ἀράπηδες μέ μυρικό μαχαίρι
(μυρικό = μυρωδάτο) Νίσυρ.

Νά φάης 'πού τό γλυκοκάλαμον πού τρωῖν οί ἀντρειω-
μένοι
Ρόδ.

Καλάμι γλυκοκάλαμον, εἰς τή στεργιάν ἐβιαιν-ρεις,
τήν ψίχα κάμνον νδη γλυκό, τό φλόμο κάμνονμ μέλι
Κῶς (Πυλ.) Συνών. ζ α χ α ρ ο κ ά λ α μ ο . **2)** Τό φυτόν Κασσία ή δξύφυλλος (Cassia acutifolia) τής οίκογ. τών Ψυχανθών (Papilionaceae) Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. **3)** 'Η κανέλα, ή όποία παράγεται ἀπό τό φυτόν Κιννάμωμον τό κεύλανικόν (Cinnamomum ceylanicum) τής οίκογ. τών Δαφνιδών (Lauraceae) Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Συνών. κ α ν έ λ α . **4)** Εἶδος ποώδους ἐδωδίου φυτοῦ Κρήτ. (Σητ.)

'Η λ. και ὡς τοπων. ὑπό τούς τύπ. Γλυκοκάλαμο Χίος (Χαλκ.) Γλυκοκάλαμα Χίος και ὡς ἐπών. ὑπό τόν τύπ. Γλυκοκάλαμος 'Αθῆν.

B) Μεταφ. **1)** 'Ο φίλος, ό προσφιλης Ίος Νίσυρ.: 'Άσμ. Δέ μαγειρεύγω πιό κουτσά, δέ στήνω πιό τσουκάλι, σάν ἔρχη ό γλυκοκάλαμος, θά μαερέψω πάλι
'Ιος. **2)** Τό ἀνδρικόν μόριον Χίος: "Αχ-χου, μάννα μου, κ' εἶντα 'ν' τοῦτο πού μ' ἀγγίει! — Γλυκοκάλαμον ἔν', κόρη μου, τσαι φάε το νά γίνης νοικοτσυρά.

γλυκοκαλάμποκο τό, Γ. Σακελλοπ., 'Ανοιξιᾶτ. γεννήμ., 12.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ οὖσ. κ α λ α μ π ό κ ι .

Τό φυτόν Ζέα ή σακχαρώδης (Zea saccharata) τής οίκογ. τών 'Αγρωστιδών (Gramineae).

γλυκοκαλάτξευτος ἐπιθ. ἔνιαχ. γλυκοκαλάτξευτος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ ρ. κ α λ α τ ξ ε υ ό .

Εὐπροσῆγορος εἰς τούς λόγους, γλυκομίλητος ἔνθ' άν.: Κόκκινα τὰ χράδας ἀτουν, γλυκοκαλάτξευτοι, ἄμιον Παναγίες (χράδας = πρόσωπα) Σάντ. Πολλά γλυκοκαλάτξευτος ἔν' ή θεγατέρα 'τς Χαλδ. Συνών. γ λ υ κ ο μ ί λ η τ ο ς. 'Αντίθ. ἀ κ α λ ά τ σ ε υ τ ο ς , ἀ κ α τ ά δ ε κ τ ο ς .

γλυκοκαλημερίζω ἔνιαχ. γλυκοκαλημερίτζω 'Αστυπ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά και τοῦ ρ. κ α λ η μ ε ρ ί ζ ω .
Χαιρετῶ γελαστός και μέ γλυκύτητα.

γλυκοκαμμύω ἔνιαχ. γλυκοκαμμύζω Μακεδ. (Σέρρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά και τοῦ ρ. κ α μ μ ύ ω .

'Ημικλείω, καμμύω τούς ὀφθαλμούς κατά τρόπον γλυκύν, δηλ. μετά χάριτος.

γλυκοκαρδίζω Γ. Ψυχάρ., Ζωή και ἀγάπ., 145.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό κ α ρ δ ο ς .

Μεταβ. και ἀμτβ., εὐχαριστῶ τινα διὰ τής συμπεριφορᾶς μου ή τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι: Τόσο τοῦ ἔφτανε για νά γλυκοκαρδίση 'ς τό δρόμο τόν κουραστικό.

γλυκόκαρδος ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ οὖσ. κ α ρ δ ι ά .

'Ο ἔχων γλυκεῖαν καρδίαν, ό πρᾶος. Συνών. κ α λ ό κ α ρ δ ο ς .

γλυκοκαρκάτζελο τό, ἔνιαχ. γλυκοκαρκάτζελο Πελοπν. (Μεσσην.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ οὖσ. κ α ρ κ α τ ξ έ λ ι .

'Ο τύπ. γ λ υ κ ο κ α ρ ά ν τ ξ ε λ ο δι' ἀνομοίωσιν.

Εἶδος ἐδωδίου πόας τής οίκογ. τών Συνθέτων (Compositae).

γλυκόκαρπος ἐπιθ. Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 56.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ οὖσ. κ α ρ π ό ς .

'Ο παράγων γλυκύν καρπόν.: Ποίημ.

"Ο,τι μυριόπλουμο λουλούδι ἐξοῦσε
μέσ' 'ς τήν ἀγκάλη μου τή μυρωμένη,
ὄ,τι γλυκόκαρπο δεντρί μου ἀθροῦσε
ξερῶ και ἔρημο τώρα μου μένει.

γλυκοκάστανο τό, Πελοπν. (Σκόρτσιν. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ οὖσ. κ ά σ τ α ν ο .

Ποικιλία καστανου μέ γλυκεῖαν γεῦσιν: Γλυκοκάστανα πουλοῦσαν οί γυρολόγοι μανάβηδες.

γλυκοκατεβάζω Γ. Σουρ., Ρωμ., 2.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά και τοῦ ρ. κ α τ ε β ά ζ ω .

Καταβιβάζω εἰς τόν φάρυγγα, ήτοι πίνω τι ήδέως, εὐχαρίστως: Ποίημ.

Και τή στιγμή πού ό Ρωμιός τό γλυκοκατεβάζει
(νοεῖται τό κρασί).

γλυκοκατεβαίνω Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά και τοῦ ρ. κ α τ ε β α ί ν ω .

1) Καταβαίνω κατά τρόπον ἀπαλόν, ήρέμως: Γλυκοκατεβαῖναν οί κοπέλες. **2)** 'Επί ἐδάφους ή ροῆς ὑδάτων, χωρῶ ἀπαλῶς, ήρέμως πρὸς τό κατωφερές.

γλυκοκατιμέρι τό, ἔνιαχ. γλυκατ'μέρ' Σάμ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς και τοῦ οὖσ. κ α τ ι μ έ ρ ι , τό ὅπ. ἐκ τοῦ Τουρκ. *katmer*. 'Ο τύπ. γ λ υ κ α τ ' μ έ ρ ' δι' ἀνομοιωτικήν πτώσιν τής συλλαβῆς -κ ο -.

1) Εἶδος γλυκύσματος ἔνιαχ. **2)** Εἶδος παιδιᾶς κορασίδων, κατά τήν ὁποίαν ή ἐκλεγεῖσα μάννα και τὰ ὑπόλοιπα κοράσια κρατοῦν ἀπό τών ἄκρων ὀθόνην, τήν ὁποίαν ή ἐκ τών παικτριῶν καλουμένη νά τ ρ α υ ή ξ η , ὀφείλει, τούναντίον, ν' ἀφήση. 'Εάν κατά λάθος ἐξακολουθήση κρατοῦσα ταύτην, ὑποχρεοῦται νά πέση κατά γῆς, κρύπτουσα τήν κεφαλήν της μεταξύ τών σκελῶν τής μάννας. Τά λοιπά τότε κοράσια θέτουν ἐπί τών ὤμων τής χαμαῖ εὐρισκομένης